

Đức Dũng
SẮN VÀNG
Tiểu thuyết

NXB Tổng hợp Sông Bé xuất bản lần đầu năm 1989
Nhà xuất bản Hồng Đức tái bản năm 2024

Chương 8
SĂN TÌM QUÁ KHỨ

Kỳ 4:

Lân không đuổi theo. Hấn không muốn vì dây dưa với cô ta mà mang họa vì Trung có thể xuất hiện bất kỳ lúc nào. Ý nghĩ ấy khiến Lân vội vã nhìn nhanh ra xung quanh. Sau đó, hấn cúi xuống nhặt cái túi của Thịnh vẫn đang vớt lẫn lóc dưới đất rồi vội vã quay đi. Một lát sau, cái dáng thấp đậm của hấn đã biến mất sau những mỏm đá và màn sương đang dâng cao dần lên để nhường cho một ngày mới đến với vùng đất của những tội ác này.

Lân đã đi khuất một lúc lâu, Thịnh mới dám quay lại. Cô ta cứ để nguyên quần áo và nhảy ào xuống sông, ở nơi mà cô ta cho rằng mình đã ném đôi guốc xuống. Cô ta ngụp lặn, mò tìm cho đến khi kiệt sức mới bơi vào và nằm dài trên bờ cát để nghỉ. Khi cảm thấy đã khỏe lại, Thịnh tiếp tục lao xuống nước. Những động tác ấy cứ lặp đi lặp lại trong mấy tiếng đồng hồ và chỉ chấm dứt khi Thịnh bất ngờ bị chuột rút khi đang ở dưới sông. Con đàu lập tức nhám chìm cô ta xuống và chỉ một phút sau, mặt nước đã trở lại vắng lặng như là chưa từng có điều gì xảy ra ở đây.

Con người khôn khổ đó đã vĩnh viễn bị chôn vùi dưới đáy sông Hoàng cùng với toàn bộ số vàng giấu trong một chiếc guốc mà Hương “địa” đã tích góp được trong những ngày buôn bán ở thung lũng Vàng.

Trong một căn lều nhỏ ở ven bờ sông Hoàng, bên phía thung lũng Vàng có bốn người đang ngồi quây quần bên nhau. Đó là những người trong nhóm công tác do thiếu tá Mai Thế chỉ huy.

Trong khi các trinh sát lần lượt nêu ra ý kiến thảo luận, góp ý cho kế hoạch hành động sắp triển khai, Mai Thế cầm cúi ghi chép vào một cuốn sổ nhỏ xíu. Cuối cùng, anh ngẩng lên và thông thả nói:

-Tóm lại, có thể kết luận rằng trong khu vực này, ngoài hai nhóm cướp và buôn lậu lớn do Trần Kimị Dung và tên Trung cầm đầu, còn có khoảng năm hoặc sáu nhóm cướp nhỏ khác vẫn đang hoạt động. Hầu hết bọn chúng đều có vũ khí. Về những vụ phạm tội hình sự, tính đến ngày hôm qua, ở đây đã xảy ra 15 vụ, trong đó có cả án giết người.

Dừng lại một lát như để chờ các trinh sát bổ sung, Mai Thế tiếp tục:

-Có thể thấy rõ là tình hình trật tự trị an trong khu vực này đã lên tới mức báo động. Cần phải có ngay những biện pháp mạnh, có hiệu quả. Các đồng chí có ai còn ý kiến gì không?

Trung úy Tuấn lên tiếng:

-Tôi đề nghị phải tổ chức ngay một chiến dịch truy quét bọn tội phạm hình sự trong khu vực này. Sớm chừng nào, tốt chừng đó.

Thượng sĩ Hiền bổ sung thêm:

-Cần phải chú ý đến cả bọn buôn vàng nữa. Chúng có những quan hệ mật thiết với bọn cướp.

Mai Thế gật đầu. Anh quay sang phía trinh sát trẻ thứ ba đang ngồi lặng với vẻ mặt đăm chiêu:

-Đồng chí Bài có ý kiến gì không?

Người trinh sát trẻ ngập ngừng lên tiếng:

-Theo tôi, nên đề nghị công an tỉnh cử người về phối hợp. Trong chiến dịch truy quét, chúng ta cần lập một trạm kiểm tra ở cửa ngõ vùng Sơn Động để hạn chế bọn tội phạm.

Mai Thế gật đầu:

-Bây giờ, tôi đề nghị các đồng chí mấy việc: trước hết, ngay trong sáng nay, Tuấn và Bài quay về thị trấn Cộp. Các đồng chí có nhiệm vụ báo cáo tình hình với lãnh đạo công an huyện và đề nghị cho lập ngay hai trạm kiểm soát trên hai đầu của trục đường ra vào Sơn Động. Sau đó, các đồng chí gọi điện về Công an tỉnh theo số máy này. Nhớ phải chờ nghe được ý kiến trả lời nhé.

Mai Thế nói và đưa cho Tuấn số máy của thượng tá Lương và nội dung điện mà anh đã thảo sẵn. Trong đó, anh đề nghị thượng tá cho thành lập một nhóm công tác đặc biệt. Nhóm này sẽ phối hợp với công an huyện Lâm Sơn và công an các huyện xung quanh để mở một chiến dịch truy quét các ổ nhóm tội phạm.

Sau đó, anh quay sang phía Hiền:

-Còn tôi và Hiền sẽ ở lại đây để chuẩn bị những công việc cần thiết. Có ai bổ sung gì không?

-6-

Lân đã gần về đến thị trấn Cộp. Ở một khúc ngoặt, hắn nhìn thấy cái cổng xiêu vẹo của trường Phổ thông cơ sở Ninh Vang lấp ló bên kia đồi. Nhưng cũng chính trong phút đó, đôi mắt tinh như mắt thú của hắn chợt nhíu lại và hắn vội vã ngồi thụp xuống. Hắn đã nhận ra cái dáng cao lớn của Trung đang đi bên cạnh một người gầy gò hơn. Người này đeo một chiếc kính và từ đó, thỉnh thoảng những tia mặt trời lại được phản chiếu sáng lấp lóa. Họ đang leo từ dưới con đường đất lên đường mòn dẫn vào Sơn Động.

Sau một thoáng suy tính, Lân dạt xuống bên đường và ẩn sâu vào giữa những tảng đá lô nhô dưới chân một ngọn núi đá. Ở đây, hắn thấy có một cái hang rộng được che khuất bằng một phiến đá lớn bên ngoài. Đó là một nơi trú ẩn rất tốt. Lân vội vã chui vào. Cái hang này hình như đã có chủ vì hắn thấy một cái chiếu còn khá mới trong góc, Lân thả rơi túi và nằm duỗi dài xuống chiếu. Sau một chặng đường xa, được ngả lưng ở một nơi yên tĩnh như thế này quả là một phần thưởng mà không phải ai cũng mơ được gặp. Tuy trong hang hơi ẩm ướt nhưng điều đó không làm cho Lân bận tâm. Hắn

dự định chỉ ở trong hang khoảng 15 phút để Trung đi qua, sau đó sẽ tiếp tục trở về thị trấn Cộp.

Nhưng cái cơ thể đã quá mệt mỏi vì những biến động trong những ngày qua đã không chịu tuân theo ý nghĩ của Lân. Hắn đã thiếp đi trong một giấc ngủ mê mệt và chỉ choàng tỉnh khi có một kẻ nào đó bồng đá vào hông hắn. Lân bật choàng dậy. Hắn giật mình thấy xung quanh có bốn tên mặt mũi bặm trợn đang gườm gườm nhìn mình và trên tay đứa nào cũng lăm lăm một lưỡi dao sắc lẹm. Ở bên ngoài hang, hoàng hôn tím sẫm đang bao phủ lên đồi núi. Lân hiểu rằng mình đã ngủ quên trong hang tới gần sáu giờ đồng hồ.

Trong một thoáng, Lân tỉnh hẳn. Hắn bật dậy và thấy cái túi xách mà hắn đoạt được của Thịnh đã bị mở tung. Những bộ quần áo phụ nữ bị vứt ra ngoài. Lân vội sờ tay lên thắt lưng. Nhưng con dao của hắn không còn ở đó nữa. Như vậy, Lân phải đối mặt với bốn tên cướp đã sẵn sàng khi trong tay hắn không có vũ khí. Và điều quan trọng hơn, hắn vẫn chưa biết bọn này là ai? Chúng muốn gì?

Những câu hỏi vẫn còn đang lờn vờn trong đầu óc Lân, một tên có hàng râu mép rậm rạp lên tiếng:

-Ê, thằng kia! Mà từ đâu đến?

Lân cũng nhìn những đôi thủ của mình và hỏi lại:

-Vậy còn chúng mày?

Tên có ria máp trợn mắt chửi:

-Mả bố mày! Trả lời ngay! Mày chui vào đây nhằm mục đích gì?

-Chúng mày đã thấy đấy - Lân nói và chỉ xuống cái chiếu - Tao ngủ!

Tên thứ hai trong bọn cướp hất hàm:

-Mày là ai? Ở đâu? Làm nghề gì?

Lân nhếch mép:

-Vậy còn chúng mày?

Rõ ràng cái câu hỏi của Lân không làm cho bọn cướp hài lòng. Không thèm nói thêm một lời nào, cả bốn đứa nhảy xổ vào Lân như một bầy chó đói.

Nguy hiểm đã làm cho Lân trở nên dũng mãnh như một con thú. Hắn cũng chồm dậy và bằng một thế võ nhà nghề, tung ra hai cú đá kinh hồn. Hai tên cướp dính đòn. Một tên bị văng dao. Tên thứ hai bị đá trúng quai hàm ngã nhào xuống. Hai tên còn lại mất đà loạng choạng lao vào vách đá.

Nhanh như cắt, Lân nhặt lưỡi dao của một tên rơi trên mặt đất và nhảy vọt ra ngoài hang. Cả bốn tên cướp đuổi theo. Lân nhảy đến một bãi đất bằng phẳng, tựa lưng vào vách đá và đối mặt với bốn tên đang quay tròn lại. Hắn đã hoàn toàn bình tĩnh và sẵn sàng vào cuộc ẩu đả. Hắn hiểu rằng chỉ có thể thoát khỏi cuộc đụng độ ngẫu nhiên này bằng sự liều lĩnh và hấn cương quyết sẽ chống trả đến cùng. Trong khi đó, bốn tên cướp cũng đang bắt đầu sôi máu do những đòn đánh trả và sự nhanh nhẹn không ngờ của Lân. Lại một lần nữa, chúng nhảy xổ vào đối thủ. Nhưng lần này chỉ có hai đứa vào cuộc, còn hai tên kia trợ chiến ở vòng ngoài.

Hai lưỡi dao hoa lên. Hai khuôn mặt méo mó vì căm giận. Lân chỉ kịp nhìn thoáng qua những điều đó vì phản ứng của hắn còn nhanh hơn nhiều. Hắn nghiêng người sang trái để tránh đường lao tới của một đối thủ và gạt phắt được lưỡi dao của tên này, đồng thời tung chân phải xĩa thẳng vào mặt tên thứ hai. Cả hai tên cướp đều khựng lại. Lân hơi xuống thấp người, vung mạnh lưỡi dao của mình. Lưỡi dao chính xác của hắn đã xé rách một mảnh đùi của tên cướp phía bên trái hắn làm tên này kêu rú lên rồi khụy xuống. Tên thứ hai vẫn chưa hoàn hồn vì bị đá trúng cằm, vội vã nhảy lùi lại. Ngay sau đó, Lân thu dao và lùi lại, tựa lưng vào vách đá để chờ đợi.

Những ngón đòn nhà nghề của Lân làm bọn cướp kinh ngạc. Tên có hàng ria mép rậm rạp hơi nhíu mày. Hắn ra hiệu cho những tên kia dừng lại và hỏi Lân:

-Ông chơi được đấy! Đi với bọn tôi không?

Lân không ngạc nhiên về thái độ ấy. Hắn hỏi lại:

-Nhưng chúng mày là ai?

-Cũng như ông thôi.

-Như tao? Nhưng chúng mày biết tao là ai?

Tên có ria mép cười hềnh hếch:

-Qua đồ đạc của ông, bọn này cũng đã biết. Chắc ông vừa trăn được của con nào cái túi kia phải không?

Lân đã hiểu. Chính cái túi của Thịnh đã làm lộ tung tích của hắn. Nhưng điều đó bây giờ cũng chẳng quan trọng lắm. Cái mà hắn đang suy nghĩ là lời đề nghị của bọn cướp mặt mũi còn non choẹt này. Trong cái hoàn cảnh đang đơn thương độc mã như hắn bây giờ, có được một bọn đàn em như bốn tên này thì thật không gì bằng. Nhưng hắn phải là đàn anh, phải là thủ lĩnh. Một kẻ đã từng cầm đầu cái băng “Cá Sấu” nổi tiếng như hắn rõ ràng là xứng đáng với điều đó. Nghĩ vậy, Lân thông thả:

-Nếu vậy, tỷ thí đi!

-Nhưng để làm gì? - Tên kia ngạc nhiên.

Lân nhếch mép:

-Chúng mày theo nghề mà không biết “luật”. Phải có tỷ thí để chọn thủ lĩnh mới! Chơi từng thằng một. Thằng nào thắng, chơi tiếp với thằng khác.

Bọn cướp nhìn nhau. Sau một lúc im lặng, tên có ria mép lại lên tiếng. Lân này, giọng hắn bỗng trở nên nhũn nhặn hẳn:

-Coi như là chúng ta đã tỷ thí. Bọn này sẵn sàng mời đàn anh làm thủ lĩnh!

Lân nheo mắt ngẫm nghĩ. Rõ ràng đây là bọn mới vào nghề đao búa. Chắc chúng là một nhóm đào vàng nào đó, do không kiếm được vàng nên chuyển sang trăn lột để kiếm tiền. Tuy nhiên, trong hoàn cảnh hiện tại của hắn, lời đề nghị của bọn chúng đã tạo ra một cơ hội. Đây là một dịp may để khôi phục lại cái uy thế đã bị sụp đổ cùng với băng “Cá Sấu” trong Thung lũng Vàng. Cứ tạm nhận lời, sau này sẽ định liệu.

Sau những suy tính như vậy, Lân gật đầu:

-Được.

Bọn kia lập tức giắt dao vào thắt lưng. Trong khi hai tên đến xóc nách tên bị thương đi, tên có ria mép bước đến trước mặt Lân:

-Mời “đại ca” về nhà nghỉ đã.

Lân ngạc nhiên:

-“Nhà” nào?

-Cái hang đó - Tên có ria mép trả lời - Đó là nơi “nhà” của chúng ta.

Cả bọn vào trong hang. Thì ra đây chính là nơi trú ngụ của bọn cướp này. Do một sự ngẫu nhiên, Lân đã chui vào đó nằm ngủ và bây giờ lại trở thành thủ lĩnh của chúng.

Tên có ria mép tên là Khắc. Trước khi gặp Lân, hắn là đầu sỏ của cả bọn. Tên bị dao đâm vào bắp chân là An. Hai tên còn lại là Hòe và Biên. Chính bọn chúng là những kẻ đã chặn đường Đoàn thanh tra của tỉnh cách đó mấy ngày. Sau này, khi nghe lại chuyện đó, Lân đã giật mình. Hắn cảm bọn đàn em tuyệt đối không được động chạm tới những đối tượng như thế một lần nữa. Bằng kinh nghiệm của mình, hắn thừa hiểu rằng những vụ cướp như vậy không những không thu được bao nhiêu mà ngược lại, có thể dẫn đến những kết cục bi thảm do đụng đến “người của Nhà nước”.

Điều lo ngại của Lân là có cơ sở. Nhưng cũng may cho bọn chúng là do xấu hổ và do trung thành với mục đích đã được ấn định ngay từ trước chuyến đi kiểm tra nên sau khi đã trở về tỉnh, các thành viên trong đoàn giấu biệt chuyện bị cướp. Giả như họ nói ra điều đó, câu chuyện này đã có thể dẫn đến một kết cục khác hẳn.

Trong buổi lễ chúc máu ăn thề được tổ chức trong hang đá ngay tối hôm đó, Lân đã đặt tên cho băng cướp của mình là “Gấu”. Khắc là tên đứng thứ hai trong băng, sau Lân.

Một băng cướp đã ra đời nhanh chóng như vậy. Dưới sự chỉ đạo của Lân, băng “Gấu” bắt đầu hoạt động nhưng thận trọng hơn. Địa bàn của chúng không chỉ riêng con đường vào Sơn Động mà phát triển rộng ra những tụ điểm đào đãi vàng khác trong toàn huyện Lâm Sơn.

(Còn nữa)

Đức Dũng